

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 818/2025
25.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Тајјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Бојића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Краљеву Кв.28/25 од 10.04.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 271/25 од 05.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.06.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Бојића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Краљеву Кв.28/25 од 10.04.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 271/25 од 05.05.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Краљеву Кв.28/25 од 10.04.2025. године одбијена је као неоснована молба за судску рехабилитацију браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Бојића, а по правноснажним пресудама Општинског суда у Чачку К.1003/77 од 16.03.1978. године, Општинског суда у Чачку К.346/80 од 17.09.1980. године, Општинског суда у Чачку К.117/81 од 01.04.1981. године, Општинског суда у Чачку К.424/84 од 26.02.1985. године, Општинског суда у Чачку К.750/85 од 16.01.1986. године, Општинског суда у Чачку К.55/86 од 19.03.1986. године, Општинског суда у Краљеву К.587/80 од 18.05.1981. године, Окружног суда у Краљеву К.11/87 од 19.05.1987. године, Окружног суда у Подгорици (Република Црна Гора) К.27/78 од 01.02.1979. године, Окружног суда у Подгорици (Република Црна Гора) К.335/84 од 16.06.1986. године, Општинског суда у Љубљани (Република Словенија) К.272/86 од 07.07.1986. године и Окружног суда у Трнави (Република Словачка) К2.Т.114/95 од 14.11.1995. године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 271/25 од 05.05.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА која је изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Кв.28/25 од 10.04.2025. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Бојић поднео је захтев за заштиту законитости само против другостепеног решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 271/25 од 05.05.2025. године, с тим што из садржине захтева произилази да се побијају оба правноснажна решења, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд уважи поднети захтев, те да укине решење Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 271/25 од 05.05.2025. године и предмет врати том суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези чланова 99. и 100. КЗ. Ово имајући у виду да бранилац истиче да су нижестепени судови у побијаним решењима погрешно применили одредбе чланова 99. и 100. КЗ које се односе на судску рехабилитацију, обзиром да су у конкретном случају испуњени сви законски услови за судску рехабилитацију и брисање свих осуда окривљеном АА који је више пута осуђиван и то углавном за имовинска кривична дела, будући да је од последње извршеног нехатног кривичног дела из области безбедности јавног саобраћаја, а које је окривљени учинио дана 12.10.1985. године и за које је осуђен пресудом Окружног суда у Краљеву К.11/87 од 19.05.1987. године, протекло 40 година, односно уколико се узме у обзир пресуда Окружног суда у Трнави (Република Словачка) К2.Т.114/95 од 14.11.1995. године за кривично дело извршено 1995. године, онда је протекло 30 година, а окривљени у том периоду није учинио ниједно кривично дело, при чему су у конкретном случају по браниоцу испуњени и услови из одредбе члана 99. став 2. КЗ везано за владање и понашање окривљеног који указују да је он у конкретном случају заслужио рехабилитацију по свим осудама.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 100. КЗ је прописано да лицу које је више пута осуђивано суд може дати рехабилитацију само ако су испуњени услови из чланова 98. и 99. овог законика у погледу сваког кривичног дела за које је осуђено. При оцени да ли ће у оваквом случају дати рехабилитацију суд ће узети у обзир околности из члана 99. став 2. овог законика.

Из напред цитиране законске одредбе произилази да при одлучивању да ли ће лицу које је више пута осуђивано дати рехабилитацију (што је овде случај), суд најпре испитује испуњеност услова из члана 98. КЗ (законска рехабилитација), односно из члана 99. КЗ (судска рехабилитација), а све у зависности од врсте и висине кривичне санкције која је окривљеном изречена, и то испитује испуњеност ових услова у погледу сваког кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама, па тек по испуњењу ових услова који су императивног карактера и без чије испуњености у сваком конкретном случају нема ни давања рехабилитације окривљеном, суд узима у обзир околности из члана 99. став 2. КЗ.

У конкретном случају, имајући у виду да из списка предмета произилази да је окривљени АА кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом Окружног суда у Краљеву К.11/87 од 19.05.1987. године, учинио дана 12.10.1985. године, дакле пре протека законског рока од 10 година од издржане јединствене казне затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци по ранијој осуди по правноснажној пресуди Општинског суда у Краљеву Кв.158/82 од 09.12.1982. године, а којом су у погледу одлуке о казни преиначене пресуде Општинског суда у Краљеву Кв.71/81 од 24.08.1981. године (којом су преиначене пресуде Општинског суда у Чачку К.117/81 од 01.04.1981. године и К.346/80 од 17.09.1980. године) и Општинског суда у Краљеву К.587/80 од 18.05.1981. године, а коју јединствену казну затвора је окривљени издржао у периоду од 17.12.1980. године до 17.03.1984. године, то је јасно и очигледно да у конкретном случају сходно одредби члана 99. став 1. КЗ нису испуњени законски услови за давање рехабилитације окривљеном и брисање осуде по пресуди Општинског суда у Краљеву Кв.158/82 од 09.12.1982. године. Имајући у виду наведено, те да је одредбом члана 98. став 1. КЗ, а чију примену с обзиром на вишеструку осуђиваност окривљеног у конкретном случају предвиђа одредба члана 100. КЗ, прописано да се законска рехабилитација даје само лицима која пре осуде на коју се односи рехабилитација нису била осуђивана или која су се по закону сматрала неосуђиваним, то стога нису испуњени ни законски услови за давање рехабилитације окривљеном по пресудама Општинског суда у Чачку К.424/84 од 26.02.1985. године, Општинског суда у Чачку К.55/86 од 19.03.1986. године, Окружног суда у Подгорици (Република Црна Гора) К.335/84 од 16.06.1986. године, Општинског суда у Љубљани (Република Словенија) К.272/86 од 07.07.1986. године и Окружног суда у Трнави (Република Словачка) К2.Т.114/95 од 14.11.1995. године, а за које се с обзиром на врсту и висину кривичне санкције која је окривљеном изречена овим пресудама испитује испуњеност услова из члана 98. КЗ (законска рехабилитација). Поред тога, имајући у виду одредбу члана 100. КЗ којом је прописано да лицу које је више пута осуђивано суд може дати

рехабилитацију само ако су испуњени услови из чланова 98. и 99. овог законика у погледу сваког кривичног дела за које је осуђено, те имајући при томе у виду да нису испуњени законски услови за давање рехабилитације окривљеном по напред цитираним пресудама, то стога сходно одредби члана 100. КЗ у конкретном случају нису испуњени ни услови за давање окривљеном судске рехабилитације и брисање осуда по пресудама Општинског суда у Чачку К.1003/77 од 16.03.1978. године, Окружног суда у Подгорици (Република Црна Гора) К.27/78 од 01.02.1979. године, Општинског суда у Чачку К.750/85 од 16.01.1986. године, Окружног суда у Краљеву К.11/87 од 19.05.1987. године.

Следствено напред наведеном, нижестепени судови су, у конкретном случају, приликом одлучивања о судској рехабилитацији лица које је више пута осуђивано (у конкретном случају окривљени је 12 пута осуђиван), а која се даје јединствено за све осуде окривљеног, а не само за неке осуде, у свему правилно применили одредбе чланова 99. и 100. КЗ, а које одредбе Кривичног законика иначе и сам бранилац окривљеног тачно цитира у поднетом захтеву, с тим што их погрешно и произвољно тумачи.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Бојића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић